

TALETELLER

HOPE

DIES

LAST

AZ ALBUMON ALAPULÓ TÖRTÉNET

Hope Dies Last

írta: Tóth Tibor
Copyright © 2019 Taleteller

„Varázsereje volt a zenének. Mindent kitágított és színpompássá tett, mintha az élet sötét árja zúgna benne, nem volt többé sem teher, sem határ, nem volt egyéb, csak fény, dallam és szerelem...” (Erich Maria Remarque)

Prológus

Egyedül bolyongott az erdő sűrűjében, kutatva a Prófétát, kit senkisémet látott. Társaitól már rég elszakadt, s nem tudta merre folytassa tovább.

Kezdett kételkedni, abban hogy egyáltalán létezik e, ez az úgynevezett Próféta.

Lassan lépdelt tovább, miközben próbált utat találni magának a rengetegben. Hirtelen egy ágreccsenést hallott. Megállt egy pillanatra és szétnézett. Nem látott maga körül mást, csak az erdő sötéttségét, ami bekebelezte őt. Ekkor a sötéttségben megpillantott, egy halovány fénysugarat a távolban. Összeszedte magát, és egyre csak tört előre a fénycsóva irányában. Sikerült. Kitalált a rengetegből.

Egy apró fényes tisztásra ért, mely közepén egy emberforma állt neki háttal. Közelebb merészkedett. Megpróbált minél halkabban osonni, ám ekkor egy szelíd mély hang így szólt hozzá:

- Hé, vándor! Igen, te ott. Oly fáradtnak tűnsz. Jöjj hát ide, pihenj meg egy kicsit.

Közelebb ment hozzá, majd földre dobta vállát nyomó hátizsákját.

- Ülj csak le, ugye hogy jobb így? Látszik már régóta úton vagy. Mely vidékről származol? Hmm... Igazából mindegy. Nézd csak, a nap már lenyugvóban. Maradj hát itt,

addig is elmesélek neked egy történetet. Egy történetet a reményről. Mindannyiunkat éltet a remény. A remény keresztül vezet bennünket, hegyeken s völgyeken, egészségben s betegségben, korokon s egy életen át. Hallgass reám, bizonyosan értékes dolgokra lelsz majd.

Vett egy mély lélegzetet, majd belekezdett a mesélésbe:

- *Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy fiú. Az élete...*

(Kérünk hallgasd meg a 01. Once Upon a Time–ot és 02. Shameles–t.)

I. Fejezet

Atábortűz megnyugtató meleget adott, a hűvös éjszakán. Miközben pihentek, az alak megállás nélkül mesélte a történetét.

- Látod? Soha ne keveredj egy társaságba az effélékkel. Megköszörülte a torkát, majd újra belekezdett a mesélésbe.

- Ámbár a fiú a rossz utat választotta, szívében sosem volt gonosz. Mélységesen megbánta, amit tett, de változtatni már nem tudott rajta. A bíró színe elé vitték őt. Ekkor már tudta, hogy nem kerülheti el az ítéletet. Az egész város egybegyűlt a bíróságon, izgatottan várták az ítéletet. Mindenki jól ismerte a bírót. A Bíró igen határozott és igazságos volt. A részvevők halk beszélgetését a bíró mély hangja szakította meg.

- Csöndet a teremben! – s eközben hatalmasakat csapott a kalapácsával.

Miután a terem elcsendesült, szigorú szemekkel a Fiúra nézett:

- Látom rajtad, hogy nem vagy megátalkodott, de bűnt követtél el. Egy bűnt, melyet nem nézhetünk el. Az ítéletet meghoztam. Bűnös! – menydörgött a hangja és a kalapácsa – Száműzünk téged a szigetre. Ám adok neked egy utolsó esélyt. Ha 25 esztendő elteltével sem fertőz meg téged a

gonosz, egy hajó érted megy és hazatérhetsz. De ha nem tartasz ki, ott maradsz halálod napjáig!

E szavak hallatán a fiú magába roskadt. Tudta, hogy csalódást okozott a szeretteinek, és hogy ezt nem tudja jóvá tenni. Mielőtt elvezették a cellájába így szólt a feleségéhez, Sarah-hoz:

- Sajnálom, annyira sajnálom. Megtudsz nekem valaha is bocsátani?

- Ó kedvesem, már rég megbocsátottam neked, csak kérlek soha ne add fel! Én várni fogok rád az idők végezetéig! Ekkor elmosolyodott, majd előhúzott egy gyönyörű rózsafejet a zsebéből.

- Tessék, adok egy rózsát, hogy mindig emlékezz rám, bármivel is nézz szembe!

A fiú elvette tőle. A rózsza selymes érintése olyan volt, mintha Sarah keze ért volna hozzá. Pirosan tündökölt a tenyerében.

- Annyira szeretlek! – mondta, miközben magára erőltetett egy kis mosolyt.

- Mennünk kell! Vágott közbe egy űr, majd megfogta a fiú karját és húzni kezdte.

Sarah sietve átölelte a fiút, majd ezt mondta.

- Én is szeretlek egyetlenem. Várni fogok rád, megígérem, csak kérlek, soha ne feledd el: A remény hal meg utoljára.

(Kérünk hallgasd meg a 03. Hope Dies Last-ot.)

II. Fejezet

Egész éjszaka a rózsát őriztem. A tenyeremben simogattam a szirmait. Eközben az apró emlékeken tűnődtem, amiket Sarah-val együtt éltünk át. Olyan boldogok voltunk, mi értelme volt ennek az egésznek? Tudtam, hogy van remény arra, hogy visszatérjek. Csak másnak kell lennem, csak különbnek, mint az ottaniak. Nem engedhetem, hogy elveszítsem a reményt.

- Egész életemben őrizni foglak! – mondtam a rózsának. Ezeken gondolkodtam miközben megérkeztem a Szigetre.

Kegyetlen mennydörgés világította meg a vad tengert, ami ide oda dobálta a hajót és a személyzetét.

A kapitány egymás után adta ki a parancsot a matrózoknak:

- Tartsátok az irányt, különben neki fogunk csapódni a szikláknak! Feszítsétek meg a vitorlákat!

Megállt mellettem, felémfordult, majd így szólt:

- Fiam, nemsokára kikötünk... Felkészültél?

- Amennyire csak lehet.

- Szokj hozzá az időjáráshoz... számtalanszor jártam már a sziget környékén, de még sohasem láttam a napfényt.

- Talán majd most másképp lesz.

- Ha ha! – nevetett – Tetszik a jó hozzáállásod. Őrizd meg, és akkor találkozunk.

A kapitány mindent megtett, hogy a lehető legközelebb vigyen engem a partokhoz. Kiadta a parancsot a hajó lehorgonyzására, majd egy csónakba ültettek. Miközben lefelé engedtek így szólt hozzám:

- Fiú! Sose add fel! Az utolsó leheletedig küzdj, és akkor visszajövünk érted! Megígérem!

Biccentettem felé, miközben megfogtam az evező lapátokat, majd evezni kezdtem. Nehezen haladtam a hullámok között, szerencsémre nem volt messze a part tőlem.

Utoljára még visszapillantottam a hajóra, aminek csak a körvonalait láthattam, amint eltűnik a vihar közepette. Ekkor megéreztem, hogy az evezőm valami keménybe akadt el. Megfogtam, és letoltam a job oldalt, hogy megnézzem a víz mélységét, amely körülbelül a combomig érhetett. Kiszálltam a csónakból, és gyalog tettem meg az utat a partig. Amint közelebb értem láttam, a tömérdek sok csónakot és a maradványaikat, amiket a hullámok hánytak vetettek neki a szikláknak.

- Talán én is itt végzem?

Nem gondolkodtam tovább, csak futásnak eredtem. Egy kastély körvonalai rajzolódtak ki a szemeim előtt. Futottam, ahogy a lábam bírta, s eközben a villámok meg–meg világították a kastélyt. Egy rozsdás vaskapuhoz értem, amit kinyitottam. Nyikorogva tátotta ki a száját a kastély, s én beléptem a Sziget gyomrába.

Hatalmas robajjal záródott be mögöttem a kapu. Félhomály uralkodott a folyosón, amin találtam magam. Óvatosan lépkedtem előre, miközben a falat simítottam a kezemmel a tájékozódáshoz. Lépteim hosszan visszhangoztak a sötétségben. Hirtelen valami puhát tapintottam ki a fal mentén. Mikor másodjára is hozzáértem, megmozdult és vad csapkodásba kezdett. Ekkor a földre vettem magam és éreztem, ahogy egy csapat denevér vonul át a fejem felett. Mikor a hangjuk elcsendesült tovább indultam a kihalt folyosón.

Több percen keresztül haladtam előre, miközben, morajló hangokra lettem figyelmes. Folytattam utam a hangok irányába, ami egyre csak erősödött. Az értelmetlen morajlásból fokozatosan értelmes szavak születtek. Minél közelebb értem, annál jobban értettem meg a mondatójukat:

- Végezz vele, végezz vele, végezz vele! – kántálták.
- Hova kerültem? – sóhajtottam

Ahogy haladtam, egyre inkább a fejembe égett ez a mondat, egyre hangosabb volt, szinte fülsüketítő. Befogtam a fülem, hogy ne halljam az üvöltést. A hangja habár tompult, a szívverésem lüktetése vette át a helyét, mely egyre csak gyorsabban vert. Egy kis idő múlva elértem a hangok forrásához. Egy kapun léptem keresztül, ami tárva nyitva volt. A fény csak lágyan világította meg a hatalmas termet, ahová megérkeztem. Rengeteg embert láttam, ha megkéne becsülnöm úgy 200–300-an lehetek. Körbe álltak egy

küzdőtérszerű mélyedést, ahol 2 ember harcolt. Amikor közelebb értem a tömeghez, néhányan észrevettek. Az érkezésem ténye futótűzként terjedt el. Nagy felhördülés támadt miattam. Megállt az idő. Mintha megszűnt volna a jelen egy pillanatra és valami rendkívüli jött volna létre: nyers, feszült, kegyetlen valóság.

Ekkor kettényílt a tömeg, és egy árny lépett közelebb. Erős testalaktú és magas volt, legalább egy fejjel magasabb mint én. Arca élettelen volt, szemei mélyen ültek. Szürke szakadt ruháján aranyláncok tömkelege lógott, hosszú ujjain pecsétgyűrűk.

- Üdvözöllek idegen! Isten hozott a szigeten! Engedd meg, hogy bemutatkozzak. A nevem Pellax. Gyere, éppen jókor jöttél... nem rég kezdődött el a műsor. – nyújtotta ki a kezét felém

- Köszönöm, de inkább nem. – fordultam el tőle. Talán egy pillanatig megzavartam, de rögtön folytatta mondandóját.

- Hah. Ne kéresd magad, nézd meg a mérkőzést. Na, gyere, látom kimerültél a hosszú út során. Adunk enni, inni, és közben meglátjuk ki lesz a győztes. – mondta miközben átkarolta vállamat és közelebb akart invitálni.

- Tisztázzunk le már most valamit... engem SOHA NEM FOG ÉRDEKELNI, bármit is kínálsz fel! – válaszoltam, eközben kibújtam a karolása alól.

A tömeg felhördült. Pellax arcáról semmit sem tudtam leolvasni. Egyszercsak mélyen a szemembe nézett és rendkívül nagy nevetésben tört ki.

- Hát ezt, nem hiszem el... FigyeljeteK, – nézett a többiekre – ő még mindig bízik a hazatérésben!

Mindenki nevetett körülöttem. Ekkor figyeltem meg igazán hogyan is néztek ki az emberek. Férfiak és nők métoságukból kivetkőzve éltek a szigeten. Szinte nem is emberek voltak. Már rég átalakultak valami mássá, valami szörnyűvé.

- Minek akarsz te haza menni? – folytatta Pellax – hiszen ez a VALÓDI élet... Nem szól bele senki mikor mit csinálsz, a magad ura vagy. Egyetlen egy dolog az, ami számít: CSAK ÖNMAGAD!

- És hol marad a család, a szeretet? Hol marad a béke? A remény?

- Remény? Kinek kell remény? – nézett rám mély megvetéssel – Tudod mi az, amit mi itt kaptunk? SZABADSÁG! Megszabadultunk az összes szánalmas hazugságtól, amit erénynek vagy eszmének neveznek. Többé már nem béklyózzák meg az életünket.

Közelebb jött hozzám. Hallottam ahogy az ékszerek csilingelnek rajta.

- Nézd csak a küzdőteret! Ő ott Murdarh, akinek egy sebhely van az arcán. – ezzel rámutatott egy természetes harcosra a küzdőtér közepén. – Ő nem volt senki, és nem

volt semmi, amíg ide nem került a szigetre. Most pedig lám, ki lett belőle? Fiúk! Kicsoda Murdarh?

- A kard királya! – harsogta a tömeg

- Úgy van – vett egy mély lélegzetet – Fiú, nincs semmi és senki, aki ennél többet adhatna a számodra. Bármilyen lehetsz, ami az életedben lenni akartál, és bármit megkaphatsz!

- Nekem mindenem otthon, van amire valaha is szívből vágytam. Nem kell nekem semmi más csak a csa...

- Család?– vágott közbe Pellax – Jajj naív gyermekem, a holtakról is elfeledkeznek idővel... szerinted te különb vagy egy halottnál? – közelebb lépett – Látom a rózsát a kezében. Egy apró emlék otthonról ugye? De hidd el, ahogyan a rózsza szép lassan elhullajtja a szirmaikat, úgy az emlékeid is megkopnak majd. – lassan, kimérten körbe járt – Elfelejtetted a múltat, az embereket, az arcokat, a szerelmet hisz nincs többé. Lásd be kérlek: ez a sziget lett az új otthonod, és mi vagyunk az új családod!

- NEM! SOHA! – kiáltottam

- Meg kell hagyni bátor vagy – tapsolt gyűrűs kezével – minden elismerésem. De vajon az évek múltán is így fogsz vélekedni? Gondolj csak bele: Ahogyan öregszel és egyre csak öregszel majd bánni fogod, hogy miért nem kezdted el hamarabb a VALÓDI életet. Ne szalajtsd el a lehetőséget.

Mélyen a szemembe nézett sárgás élettelen szemével,
s,undok mosollyal az arcán így suttogott:

- *Ez a mi Világunk, ízleld meg barátom, hisz holnap az életünk
úgyis véget ér...*

(Kérünk hallgasd meg a 04. One Of Us-t)

III. Fejezet

Vérben úszott a küzdőtér. Halálszag terjedt a teremben. Ezernyi rémes arc kacagott esztelenül egy ember halálán. Nem értettem mi folyik itt.

- Hát ez kimúlt! – mondta egy hang
- Megmérettél a mérlegen és híjjával találtattál! – nevetett egy másik

Nem bírtam tovább.

- Hogy lehettek ilyen undorítóak! – kiáltottam – Ő az embertársatok volt! Én nem veszek részt ebben a fertőben!

Fogtam magam és elindultam a másik irányba. A tömeg megnémult. Egy könyörtelen hang törte meg a csendet.

- Állj meg! – ordított Murdarh miközben kirántotta kardját a helyéről

A kard csengése üvöltött a néma csendben. Félelmetes volt. Megtorpantam. Legbelül tudtam, hogy nem állhatok meg. Felkészültem a legrosszabra és megtettem az első lépést. Hallottam, amint a hatalmas harcos elindul felém. Ekkor Pellax közénk lépett és a mellkasára tette a tenyerét.

- Ne... hagyd... túlságosan elhívatott. Most még nincs hatalmunk felette... Egyenlőre.

Ez a mondat viszhangott a fejemben. Menekültem, csak futottam minden elől. Megrémített, amit láttam: a mérhetetlen gonoszság, vér, erőszak, gúnyolódás. Eddig még

egész életemben nem tapasztaltam ily nagy mértékben. Vajon igazuk van? Tényleg nincs értelme ellenállni? Csak hagyjam, hogy sodorjon a sziget?

Megálltam egy pillanatra. Valahányszor a rózsára néztem, mindig Sarah-t láttam benne. Láttam a gyönyörű arcát, kedves mosolyát, csillogó tekintetét. Ez megerősített egy kicsit. Tovább folytattam az utam. Olyan helyeken jártam a várban, ahol még szerintem senki sem járt. Ahogy szobáról szobára haladtam egyszer csak megpillantottam egy nagy fekete dobozt. Közelebb mentem, hogy jobban szemügyre vegyem. Egy zongora volt. Leporoltam, felnyitottam, rá tettem a rózsát a tetejére, majd elé húztam egy széket és leütöttem az első billentyűt.

A billentyű hangja melegséggel lepte el a szobát. Elkezdtem játszani, egy balladát, mit régen írtam. Annyi minden kavargott a fejemben, nem tudtam, hogy a valóság az, ami történt velem, vagy csak egy rossz álom.

- Még mindig gyönyörűen tudsz játszani! – mondta Sarah.

Megtorpantam. Szétnéztem a szobában, de nem láttam senkit.

- Biztosan képzelődöm. – gondoltam.

Újra elkezdtem játszani. A hangok fájdalmasan válaszolgattak egymásnak, s az élet gyönyöreit testesítették meg. Sarah nagyon szerette ezt a dalt. Hosszú órákon át játszottam neki. Hirtelen megéreztem, hogy valaki átölel hátulról.

- Tudod, hogy ez a kedvencem. – suttogta Sarah
- Te nem lehetsz itt! – pattantam fel a zongora elöl
miközben remegés járta át a testem.

- Pedig én vagyok az, nézd. – mondta Sarah
Előrébb lépett, és láttam, tényleg Ő volt az.

- Hogy kerülsz ide? Hol voltál eddig? – kérdeztem
- Találd ki. – nevetett majd eltűnt.
- Merre vagy?
- Szerelmem... Hát nem egyértelmű? Az emlékeidben. –
mondta Sarah

- De hát akkor te nem is vagy Sarah!
- Ez bonyolult kérdés... Bizonyos értelemben ő vagyok,
de csak a te képzeletedben.

- Nagyon jó – mérgeződtem – már most kezdek
megőrülni!

- Nem kedvesem, ne aggódj, azt nem engedem. A
Remény küldött, hogy vigyázzak rád.

- Tudod mit? Menjünk el innen. – megfogta a kezem
majd húzni kezdett

- Innen? Hova? – megtorpantam
- Gyere, megmutatom.
- De szerelmem, innen nem tudunk elmozdulni.
- Miért, megpróbáltad már?
- Nem. De ez lehetetlen! – fakadtam ki

- Ne légy már ilyen hitetlen! Szerinted az, hogy mi ketten itt beszélgetünk az nem lehetetlen? Hát mennyiből tartana elmenni innen?

Odavezetett a zongorához. Leültem és felnéztem rá. Sarah gyönyörűen mosolya fogadott engem.

- Kérlek, játszd el a kedvenc dalomat. – kérte
- Rendben. Amúgy hova megyünk? – sóhajtottam
- Haza.

(Kérünk hallgasd meg a 05. Sweet Piano-t)

IV. Fejezet

Halkan játszottam a kedvenc akkordjaimat a félhomályban. Sarah ott ült mellettem. Csodálatos béke és melegség hatott át. Olyan volt, mint régen otthon.

- Itt vagy még? – kérdeztem
- Igen kedvesem persze...

Láttam, hogy Sarah mondani szeretett volna valamit, de először habozott kimondani. Végül összeszedte a bátorságát.

- Szerelmem.
- Igen?

- Csak azt szerettem volna mondani, hogy nem menekülhetsz mindig a képzeleted birodalmába. Szembe kell nézned a félelmeiddel, a szigettel. Csak úgy tudsz kitartani.

- De én csak veled szeretnék lenni!
- Tudom. Én is. Olykor viszont abba kell hagynod a játékot. Nem lehetek mindig veled. Ha egyfolytában zongorázol, rabul ejt a képzelet világa.

- Inkább ott legyek rabságban, mint itt!
- Nem tudod, mit beszélsz! – kiáltotta
- Sarah, én nem tudok nélküled élni! A képzeletemben legalább mindig együtt leszünk!

- Ez nem igaz! Lehet, hogy pont a képzeleted fog elszakítani minket egymástól!

- De lehet, hogy csak így maradhatunk együtt!

- Kérlek, ne csináld! – kérlelt Sarah

- Nem hagyom abba soha a zongorázást! Veled leszek örökre!

Ekkor mintha egy hatalmas kéz megfogott volna minket. Éreztem, hogy a szoba összeszűkül és hangok fényekké váltak, a színek pedig hangokká. Hirtelen eltűnt a lábunk alól a talaj és zuhanni kezdtünk valami feneketlen mélységbe. Amikor földet értem, egyáltalán nem ütöttem meg magam. Csak valami furcsa lágy homokkal volt tele a szám és a szemem. Amikor felkeltem, egyből Saraht kerestem.

- Te jó ég... Sarah! Sarah! Merre vagy?

- Itt vagyok. Csak gyere...

- Egy kicsivel arrébb ért földet mint én.

Megkönnyebbülésemre nem esett semi bántódása, viszont szemei szikrát szórtak. Szétnéztem. Bármerre szegeztem tekintetemet mindenhol csak homokot láttam.

- Hova kerültünk? – kérdeztem

- A sivár képzelet sivatagjába. – válaszolta, majd lassan elindult. – Kövess és kivezetlek.

Követtem Sarah-t bármerre vezetett is. Keresztül–kasul haladtunk a homokdűnéken keresztül. Minden olyan forró

volt és száraz. Még sohasem voltam hasonló helyen. Kis idő múlva kezdtem elfáradni, és nagyon szomjas lettem.

- Messze van még? – lihegtem a nagy melegtől

- Már nincs olyan messze, nemsokára elérünk az oázishoz.

- Te még nem vagy szomjas?

- Szívem, a képzeleted vagyok.

- Jó, jó. Már kezdek hozzászokni.

Hirtelen rossz érzésem támadt. Mintha figyelne minket valami. Nem tudtam eldönteni, hogy ez a valóság vagy egyszerűen csak képzelődöm. Arcokat láttam, amik fel-fel villantak előttem az úton. Hallottam amint nevetnek, gúnyolódnak rajtam. Ekkor eszméltem rá, hogy ezek azok az emberek akiket a Szigeten láttam. Egy ismerős hang szakította félbe az arcok kacagását:

- Fiú, a holtakról is elfeledkeznek idővel, szerinted te különb vagy egy halottnál? – viszhangzott Pellax hangja.

Ekkor hirtelen feltűnt Murdarh, a bajnok is. Kardjáról a vér a homokra csöpögött, ami hosszú vörös csíkokat hagyott maga után. Ezek a csíkok életre keltek, és kígyókként tekeregtek az irányomban.

- Válaszd a könnyebb utat, kövess minket – sziszegte Murdarh

Végül Sarah közbelépett és elzavarta a kígyókat az utamból.

- Ezek mik? – kérdeztem kétségbeesve

- Délibábok! ne higgy nekik! Elakarnak téríteni a helyes útról!

Úgy éreztem, hogy mindennek vége. Behunytam a szemem és hagytam, hogy Sarah vezessen tovább engem ebben a borzalomban.

(Kérünk hallgasd meg a 06. Dream Land-et)

Amikor kinyitottam a szemem, egy pompás kertben találtam magam. Dúslombú fák árnyékában ültem, egy kis tavacska mellett. Színpompás énekesmadarak repkedtek ágról ágra, miközben hangosan beszélgettek egymással. Sarah egy kis pohárral jött felém a tó mellől.

- Itt van víz, kedvesem, igyál. – nyújtotta felém a poharat

- Köszönöm. – mondtam miközben hatalmasat kortyoltam a hideg vízből.

Egyből jobban éreztem magam. Felfrissültem és lassan kezdtem összeszedni a gondolataimat.

- Látod? Elértük a célunkat. – ült le mellém Sarah

- Igen... Olyan nyugodt itt minden. Békés.

- Ilyen lehetett volna az életünk, ha nem keveredsz bele ebbe az egészbe. – mondta szomorúan

- Tudom, de tennem kellett valamit! Nem hagyhattam, hogy ilyen körülmények között éljünk!

- Ó, most bárcsak ilyen körülmények között élhetnénk! Lehet, hogy nagyon nehéz lenne, de legalább együtt lehetnénk.

- Tudod jól, hogy megbántam. – mondtam

- Tudom. Csak jó lenne.

- Igen, az.

Némán néztünk egymásra. Egy halovány mosolyt erőltettem az arcomra. Amikor Sarah meglátta megsimította az arcomat, és ő is mosolygott. Csodálatos érzés volt. Tudtam, hogy megbocsátott nekem. Boldog voltam minden probléma ellenére. Nem tudom milyen világ lehet ez, amibe kerültünk, de itt vagyunk egymásnak. Hirtelen fáradtság tört rám.

- Gyere, pihenj egyet szerelmem. – mondta Sarah – Aludj el a karjaimban...
Befeküdtem az ölébe. Gyengéden karolt át karjaival, miközben én álomba szenderültem.

V. Fejezet

Különös álmot láttam. Egy takaros kis házban voltam, valahol egész távol a sivatagtól. Lovasszekerek hangját hallottam, amint lassan elhaladtak, a macskaköves úton. Tehát egy városban vagyok – állapítottam meg. A feltevéssem beigazolódni látszott, amint az utcáról, vidám felföldi zene szűrődött be lakunkba. Sarah a kemence mellett sürgött-forgott. Úgy néz ki nagyon készült valahova. Ekkor hirtelen odajött hozzám.

- Egyetlenem, ébredj fel, nemsokára te következel...
- Micsoda? – kérdeztem vissza

Ekkor tudatosult bennem, hogy ez nem álom. Túlságosan valóságos ahhoz, hogy álom legyen! Mi történt már megint?

- Hol vagyunk?

- Jaj, kedvesem, ne butáskodj már! – mondta Sarah miközben készülődött – Nem emlékszel? Ma van a Szél Lovagok napja. Te is beneveztél.

- Hova neveztem be? Egyáltalán kik azok a Szél Lovagok?

- Hát, akikkel ma együtt fogsz repülni.

- ÉN?! REPÜLNI?! – hüledeztem – De hiszen nekem tériszonyom van!

- Tudom, csodálkoztam is rajta, de hát te tudod, mit szeretnél.

- Mit szeretnék? – kezdtem kikészülni – Eltűnni innen, minél gyorsabban! Gyere menjünk!

Felpattantam az ágyról, felhúztam a csizmámat és egy szempillantás alatt már az utcán voltam.

- Hé! Várj meg! – futott utánam Sarah – Most hova rohansz?

- El ebből az álomból! – válaszoltam – Nagyon nem tetszik ez nekem! Egyáltalán hogy kerültünk ide a sivatagból?

- Miket beszélsz te? Milyen álomból kerülsz ide? És egyáltalán mi az a sivatag?

- Nem emlékszel? Börtön, Sziget, Pellax?

- Ha ha! Szerelmem szerintem te tegnap valami nagyon rosszat ehettél! Miket beszélsz itt össze?

Megtorpantam.

- Te nem emlékszel semmire?

- Nem.

- Lehet, hogy erről beszéltél? Nem fogom tudni irányítani az álmaimat? Csak a rabja leszek?

- Én nem mondtam semmi ilyet! – mondta Sarah

- De! – ekkor kezdett összeállni bennem a kép – És azt is mondtad, hogy a képzeleteim fognak elszakítani minket egymástól!

Miközben beszélgettünk, a távolban feltűnt egy bajszos zömök ember. Nagyon feszültnek tűnt, keresett valakit.

Egyesével ment oda a járókelőkhöz és valami ötöst emlegetett.

- Ötös! Ötös! Hol az ötös lovagunk? – kiáltotta
- Itt van! – mutatott rám Sarah
- Mi? De most miért? – nem értettem mi folyik itt
- Á! Gyorsan, jöjjön, siessen! Nemsokára kezdünk!

Hirtelen belémnyilalt a felismerés. Hát persze! Repülni fogok... Nagyszerű.

- Szia! Kedvesem vigyázz magadra, majd lent találkozunk!

A férfi karon ragadott és sietve keresztül vezetett a városon. Nagyon különös volt. Mintha ha már jártam volna itt azelőtt, az emberek is ismerősnek tűntek, de mégis valahogyan máshogy néztek ki. Nem értettem, ezt az egészet. Mintha a feje tetejére állt volna az egész világ.

Végül megérkeztünk a rajtvonalhoz. A versenyzők görcsösen dolgoztak a tákolmányaikon. Olyan gyorsan történt minden, hogy szinte semmit sem tudtam pontosan megfigyelni. A kísérőm hirtelen megállt az egyik szerkezetnél, majd így szólt:

- No, barátom ez lesz a tiéd! Vezettél már ilyet?
- Még nem volt hozzá szerencsém.

Elkezdett nekem mindenfélét magyarázni, karokról, lácokról szárnyakról, de mit sem törődtem vele.

Egyszerűen megbabonázott az amit láttam, sosem láttam ehhez fogható járművet.

Annyi minden lógott ki belőle. Ó bárcsak ne félnék úgy a repüléstől! Habár, ha csak képzelődöm, akkor nincs is mitől tartanom! Ez az! Csak repülök egyet és már mehetünk is innen Sarahval!

- Figyel egyáltalán jóember?! –nézett rám mérgesen a figura

- Tessék? Ja, igen, értek mindent.

- No, akkor sorakozzon fel a többiekhez! – parancsolt rám

Ekkor egy ismerős hang kiáltott fel a hátam mögött.

- Igen gyere már! Ne kelljen rád várni! – dörmögte Murdarh

- Az biztos, most pont jó a szél! – mondta Pellax
Először nem hittem a füleimnek. Megálltam, visszatekintettem, és jól hallottam. Ott voltak. Murdarh az együgyű, és Pellax, aki önelégült mosollyal az arcán konstatálta, hogy észre vettem.

- Ti meg, hogy kerültök ide? – kérdeztem

- Hát még szép, hogy itt vannak, hiszen Pellax úr a bajnok! – avatkozott közbe a zömök segéd

- Azt hitted elmenekülhetsz előlünk?! – vicsorgott rám Pellax – ostobább vagy, mint gondoltam...

Valami fagyosat éreztem a lelke mélyén. Mintha a világ amiben találtam magam, elkezdett volna apró szilánkokká zúzódni. Egy olyan helyé vált, amit már nem irányít semmi. Káosz uralkodik.

- Ti nem lehettek itt, hiszen ez az én képzeletem! – üvöltöttem

- Bah. Igen, jól mondod... képzelet, – porolta le magát Pellax miközben helyetfoglalt a járművében – csakhogy nem te irányítod! Hiszen talán te magad is rájöttél már...

- A képzeletem rabja vagyok! – ismertem fel a keserű választ

- Pontosan, és látod, oly kedves velünk a sors, hogy még itt is rád találhatunk! Sohasem fogunk elengedni! – kacagot Pellax, s összecsapta a tenyerét a boldogságában

- De nem ám! – rázta a fejét Murdarh

- Ja, és ami a kedves kis Saraht illeti – szólalt meg Pellax – minél hamarabb eltakarítjuk az útból, hogy már senki olyan ne legyen veled, aki az egykori otthonodhoz kötne!

- Te utolsó...!–kiáltottam

Ekkor a köpcös figura közénk lépett, és rosszallóan pillantott ránk. Végig ment a járművek között, amik már felkészültek a versenyre. Végül elkiáltotta magát.

- Minden a versenyző készen áll?

- Igen, készen! – kiáltották a résztvevők

Hatalmas törzsi dobok kezdtek el dübörögni mellettünk. A mélyhangjuk szinte agyonütötték a gyomorszájamat. Az irányító hangját alig lehetett hallani, amint próbálta elindítani a versenyt.

- Felkészülni! Vigyázz...!
- Hé Fiú! Gyenge szelet kívánok! – vetette oda Pellax
- Felszállás!

Amint meghallottam a jelzést, azonnal elrugaskodtam a szikláról.

(Kérünk hallgasd meg a 07. Wind Rider-t)

Hihetetlenül szabadnak éreztem magam a levegőben. Szememet alig bírtam nyitva tartani, annyira süvített a szél. A szerkezettel nagy meglepetésemre elsőként repültem át a célvonalon, miközben a tömeg hatalmas éljenzésben tört ki, amint elrepültem felettük. Micsoda érzés volt! Hallottam, ahogy kántálják az emberek: Ötös, Ötös, Ötös! Ekkor megpillantottam Saraht, és igyekeztem közelebb repülni hozzá. Láttam amint ugrál és mondani próbál valamit. Végül meghalottam:

- Kedvesem! Kedvesem! Emlékszek mindenre!

Győztesnek éreztem magam minden értelemben. Legyőztem Pellaxot, én irányítom a képzeleteimet, és Sarah is emlékszik mindenre. Feljebb emelkedtem a magasba, majd

enyhén hátra fordultam, ekkor megláttam Pellax bosszús arcát.

- Látod Pellax? Bárhol is találsz ránk... Sohasem tudsz elválasztani minket!

- Vagy úgy... Biztos vagy ebben? – üvöltötte
Láttam amint, előnti a düh a tekintetét. Szemei vörösen izzottak, homlokán a ráncok megfeszültek. Nem sejtettem mire is készül. Nagy lendülettel vet, majd esztelen módon belém csapódott. A hatalmas ütéstől meginogtam, majd sérült gépemmel együtt egyre gyorsabban zuhantunk a föld felé. Minden olyan gyorsan történt, hogy nem tudtam mit tenni. Üvöltöttem, próbáltam mozgatni a karokat de nem segített már semmi sem. Egyszer csak, minden elsötétült előttem.

VI. Fejezet

Egy óra fülsüketítő kattogására ébredtem fel. Amikor kinyitottam a szemem félhomály uralkodott a szobában. Próbáltam rendbe szedni a gondolataimat, végig gondolni mi történt velem. Arra még emlékeztem, hogy az előbb repültem... aztán lezuhantam... Pellax, igen ő miatta zuhantam le! Felültem az ágyban és elképedtem.

- Úgy látom kicsit elbóbiskolt uram. – szólt egy hang a hátam mögül, de mit sem törődtem vele, hiszen ekkor láttam meg a kezeimet.

- A kezeim... Milyen szőrösek! – hördültem fel – Mi történt velem?

- Ha ha ha! – kuncogott a hang mögöttem – Az enyém pedig olyan merev mint egy fa!

A hátam mögé pillantottam és nem hittem el amit láttam. Egy faliórával beszélgettem.

- Már minden előkészületet megtettünk a bálra. – mondta

Tanulva előző hibáimból, inkább mindent úgy tettem, mintha teljesen értenék mindent, pedig nem igazán értettem, hogy lettem egy bundás valami. Na meg, hogy mi ez a furcsa világ.

- Igen? Az nagyon jó. – válaszoltam

- Pontosan. Mindent szépen elkészítettünk, kitakarítottunk, Ms. Potts gondoskodott a finom

csemegékről, több fajta ital van, kristálytisza víz, nemes borok, és puncs. A vendégünk nemrég érkezett meg...

Bevallom őszintén, elég mókásnak tűnt, ahogyan ez a kis óra fontoskodik. Járkált fel-alá, magyarázott mindenféléről. Eközben a kezével a bajszát simítgatta, ami tulajdonképpen az óra mutatói voltak. Gondolom ő lehet ennek a háznak a komornyikja.

- Te... kis órás barátom... – szakítottam félbe mondandóját

- Cogsworth, ha kérhetném uram. – nézett rám mérgesen a komornyik

- Csak vicceltem Cogy. – játszottam tovább a szerepem, miközben legalább a nevét megtudtam.

- Cogsworth.

Ekkor felismertem, hogy nincs túl sok humorérzéke. Viszont volt egy kérdés, amit mindenképpen fel kellett tennem neki.

- Cogsworth. Nem láttál valamerre egy gyönyörű teremtet, egy hölgyet akinek neve...?

- Dehogynem – vágott közbe – pont vele fog vacsorázni, a bálon, amit Mademoiselle Belle-nek rendeztünk...

Belle? Miféle Belle? Hová tűnt Sarah?

- Én egy bizonyos Sarah-t keresek. – próbáltam puhatolózni

- Uram, biztosíthatom, hogy Ő nincs itt.

- Egész biztosan? Találkoznom kell vele.

Kopogtattak az ajtón.

- Szabad. – mondtam

- Uram, egyedül magára várunk. – szólt be egy gyertyatartó az ajtón. Már meg sem lepődtem rajta.

- Hát jó, rendben, – felkeltem az ágyról – Menjünk, Cogsworth.

Mielőtt elindultunk Cogsworth, finoman meghúzta a kezemet.

- Uram, ha megenged egy jó tanácsot.

- Persze, Cogsworth.

- Minden a mai, éjszakán múlik. – sóhajtott – Az Ön élete, és a miénk is. A rózsza lassan elhullajtja a szirmait.

Rámutatott egy rózsára, ami a szoba közepén volt, egy üvegbúra alatt. Haldoklott.

- Mit tegyek? – kérdeztem

- Legyen vele nagyon kedves, figyelmes. Tudom, hogy ez mind megvan magában. Mélyen, ott szendereg az érző szívében. – mutatott rá vékony kis kezével a melkasomra – Csak ébressze fel. Kápráztassa el őt.

- Remélem sikerülni fog.

- Egész biztosan sikerülni fog.

Kiléptünk a szobából, és különböző folyósokon keresztül mentünk a zene irányába. Amikor megérkeztünk a bálterembe, elképedtem a pazar pompán, ami ezt a kastélyt

uralta. Hatalmas díszes márványoszlopok, aranyozott, kovácsolt korlát, bíbor vörös szőnyeg és gyönyörű bútorok. A mennyezeten függő kristály csillárok, hosszan elnyúlva világították meg a termet. Egyszer csak a zene elhalkult. Ekkor mindenki a lépcsőre nézett.

- Hölgyeim és Uraim – szólalt meg egy hang – Mademoiselle Belle!

Kecsesen lépdelt le a lépcsőn, aransárga bájos ruhájában. Barna hosszú haja selymesen lebegett utána. Ő volt az.

- Hiszen Ő Sarah! – kiáltottam

- Belle, uram. Belle. – suttogta Cogsworth – Mindent bele uram.

Sarah közelebb lépett meghajolt. Én is így tettem. Ekkor kinyújtottam felé a kezemet. Ő beletette kezét vaskos mancsomba, majd ahogy a zene elindult, táncolni kezdtünk.

(Kérünk hallgasd meg a 08. Last Dance-t)

Véget ért a táncunk. Csodálatos érzés volt, habár egyikünk sem volt egy nagy táncos. Sarah éltető mosolya most is ott csillogott az arcán. Ez tartotta bennem a reményt.

- Csodálatos volt az este. – mondta Sarah miközben egymással szemben álltunk.

- Nagyon örülök, hogy tetszett. – mosolyogtam rá

- Sohasem gondoltam volna, hogy ilyen kedves is tudsz lenni. – érintette meg a mancsomat

Bársonyos keze elmerült a hatalmas bundában. Nagyon szerettem amikor hozzámért.

- Érted bármire képes lennék! – mondtam

Ekkor mintha történt volna valami. Sarah elengedte a kezem és arrébb ment. Szomorúnak tűnt. Vártam egy kicsit, aztán lassan odasétáltam mellé.

- Mi a baj kedvesem? – kérdeztem

- Semmi... Csak úgy össze vagyok zavarodva... Olyan, mintha már találkoztunk volna.

Mélyen a szemébe néztem.

- Talán találkoztunk egy másik álomban...

Hirtelen megállt az idő körülöttünk. Elvesztünk egymás szemében. Igazából csak arra vágytam, hogy ebben a pillanatban ragadjunk örökre.

- Ó én szerelmem! – kiáltott fel Sarah

Ezután megcsókolt. Édes ajkai lágyan simultak az enyéimhez. Annyira rég éreztem már őt. Elképzелhetetlenül hiányzott. Mire kinyitottam a szemem, visszaváltoztam azzá, aki korábban voltam. Nyoma sem volt a bundának és a többi furcsaságnak.

- Azt hittem, már sohasem térsz vissza hozzám! – mondtam miközben magamhoz szorítottam.

Elmentünk sétálni Sarahval, mint a régi szép időkben. Hatalmasakat neveltünk az üres kastélyban. A nevetésünk viszhangzott bármerre jártunk. Olyan csodálatos volt az egész, már–már kezdtem elfelejteni, hogy itt minden a képzelet szülötte. Távol voltunk mindentől, fájdalomtól, küzdelemtől, újra csak egymással voltunk... a képzeletemmel.

- Nem felejtettél el valamit? – hallottam meg egy ismerős hangot – A képzeletedhez mi is hozzá tartozunk! Ekkor előugrott Murdarh és egy hatalmas ütést mért a fejemre, amitől ájultan rogytam össze. Bódultságomban Sarah sikítása csengett a fülemben, és Pellax kegyetlen kacagása.

VII. Fejezet

A mikor magamhoz tértem, mindenem éktelenül fájt. Úgy éreztem, mintha kicsavarodottak volna a végtagjaim a helyükről. Sötét volt és nem tudtam hol vagyok. Próbáltam megmozdulni, ekkor vettem észre, hogy láncokon függött az egész testem. Külön a kezeim és a lábaim. Olyan voltam mint egy bábú. Fény gyúlt a sűrű sötétbe, ami teljesen megvakított. Ahogy kezdtem hozzászokni a világossághoz, úgy vettem észre, hogy hol is vagyok valójában. Egy színház színpadán.

Ekkor megmozdult egy alak mellettem. Pellax volt. Rám vigyorgott, elsétált melettem, a nézőtér felé fordult, majd egy versbe kezdett.

*„Bábocska, bábocska,
vas madzag mozgatja.
A színpad csak rád vár,
étedért nem nagy kár.*

*Bábocska, bábocska,
üdv hát ide haza.
Add fel az életed,
s nyugtod majd megleled...”*

A nevetése kíméletlenül visszhangzott az épületben. Mintha összenyomta volna a teret, fülsiketítő volt.

- Amint, látod egy költő veszett el bennem! – mondta
- Mi ez az egész?

Próbáltam kiszabadítani a kezemet a láncokból, de nem sikerült.

- Hiába próbálkozol, a fém huzalokat még senki nem győzte le!

- Hol van Sarah?

Felém fordult. Láttam hogyan ragyognak szemei. Diadalittasan.

- Ó... Sajnos Ő most nem lehet itt velünk... hiszen nem szerepel az előadásban.

- Mit csináltál vele?! – kiáltottam

- Ez a darab RÓLUNK szól nem érted?! Arról, hogy vajon meddig vagy képes harcolni, az igazadért, vagy IGAZSÁGÉRT, ha úgy tetszik.

- HOL VAN?! – üvöltöttem

- Nem az a fontos, hogy Ő hol van. Hanem az, hogy te hol vagy! – kacagott

Miután kinevette magát ismét felém fordult.

- Amint már észrevehetted: Egy színházban vagyunk. Én írtam és rendeztem a darabot. És te vagy a főszereplő! A kis marionett bábú, akit kényem–kedvem szerint rángathatok! Senki sincs, aki kiszabadíthatna a kezeim közül!

Pellax nevetése ismét beterítette az egész termet. Beférközött a fejembe, mintha a gondolataimba is mélyen befúrta volna magát az ördögi kacaj amit hallatott. Ekkor a nagy káoszban, meghallottam a távolból egy halk kiáltást. Sarah volt az.

- Ne higgy neki! – kiáltotta

- Sarah! Merre vagy?

Próbáltam tekintetemmel megkeresni, de nem láttam őt. Talán Ő is csak egy volt a sok hang közül, ami a fejemben zúgott?

- Állj ellen bármivel is kell szembe nézned! – hallottam meg újra a hangját – Csak így szabadulhatsz ki!

- Minden erőmmel ezen leszek! – kiáltottam

Tiszta erőmből próbáltam széttépni a huzalokat. A láncok megfeszültek, patakokban folyt rajtam a veríték. Üvöltöttem, rángattam a béklyóimat, mindent beleadtam, de hiába. Bármennyire is próbálkoztam nem sikerült. Összetörtem, és a földre rogytam. Úgy éreztem, hogy ez a vég, nincs tovább, feladom. Pellax nevetése egyre örjítőbb lett a számomra, már nem láttam és nem halottam semmi mást, csak őt.

Egyszer csak megláttam valakit a távolból, szép lassan közeledett felém: A ruhája fénylett, mint az ezüst. A haja ragyogott, mint a hó. Oda jött hozzám, de egy szót sem szólt. Rám mosolygott, majd megérintette a huzalokat. Mintha gyenge cérnaszálak lettek volna a tűzzel szemben. Leestek

rólam. Végig simítottam a csuklómat szorító béklyó helyét. Ránéztem. Az arca barátságos volt, és végtelen nyugalmat sugalt, de én megrémültem.

- Ki vagy te? – kérdeztem

Az alak nem válaszolt, elindult, mintha misem történt volna. Léptei viszhangja eltompították Pellax esztelen nevetését. Felálltam és utána siettem.

- Kérlek, válaszolj!

Ekkor megállt és megfordult.

- Nem kell, hogy bemutatkozzak, hiszen ismersz. bDe egyelőre többet nem tehetek érted. Még dolgoz van itt. Készülj fel és találkozunk!

- Mit kell itt tennem?

- Semmisítsd meg Pellax utálatosságait!

(Kérünk hallgasd meg a 09. Puppét Show-t)

Mindent elpusztítottam, amit Pellax alkotott. A színháza lángokban állt. Ahogy a tűz egyre inkább emésztette az épületet, úgy kezdett fokozatosan összeomlani, nagy robaj közepette.

Pellax csak ott állt a romok szélén és a tűzbe bámult. Arca rezeznéstelen volt, szemében a tűz lángja táncolt.

- Vége. – álltam oda mellé – Elpusztult a műved. Nincs többé helyed a képzeletemben!

Felnevetett. Majd felém sandított.

- Győztél, ezt sajnós el kell ismernem. Most elmegyünk. De tudd meg, hogy a valóságban sokkal többen vagyunk, a hatalmunk pedig korlátlan. A képzeletedet – ezzel köpött egyet a földre – megtarthatod.

Ezután elfordult és útnak indult. Árnya lassan lebegett el, míg végül teljesen eltűnt a sötétben. Végre, megszabadultam tőle. De vajon hová tűnt Sarah?

- Sarah? – kiáltottam

- Itt vagyok.

Lassan sétált elő a semmiből, majd megállt mellettem.

- Nem esett bajod? – kérdeztem

- Nem, jól vagyok.

Magamhoz öleltem. Mélyen magamba szívtam, hajának friss illatát.

- Mond csak, a Remény volt az, aki kiszabadított?

- Igen, Ő.

- De miért tette?

- Azért tette, mert szeret téged, – magyarázta elcsukló hangon – mert tudta, hogy te mindent megteszel azért, hogy megfelelj Neki, és ha nem lép közbe, elestél volna.

Magam elé bámultam egy pillanatig.

- Amikor, ott voltam a Bábszínházban, mint egy marionett... azt gondoltam, hogy nincs értelme az egésznek. Hogy elbuktam, és ugyan olyan leszek, mint ők. Mond, vajon újra találkozhatok veled? Rá lelhettek a Reményre?

- Igen. Segítek. – kinyújtotta a kezét – Gyere, elviszlek hozzá.

Szinte alig láttunk valamit, a sötétben, de Sarah tudta az utat. A kezemnél fogva vezetett engem a romok között. Végül megérkeztünk egy ajtóhoz, ahonnan zongorajáték szűrődött ki. Kinyitottam. Oly nagy fényesség ragyogott rám, hogy először nem láttam semmit. Majd lassan hozzászokott a szemem a fényhez. A szobába voltunk, ahonnan az egész indult. Ott volt a rózsa, a zongora, a billentyűk még mindig mozogtak. És ott állt Ő... a Remény.

- Üdvözöllek, látom megtetted, amit kértem.

- Igen, sikerült lerombolnom Pellax műveit. – mondtam, majd közelebb mentem.

A szemembe nézett, majd a vállaimra tette a kezét.

- Örülök. Már majdnem megtettél mindent, amit tudsz. Zavarba jöttem.

- Mond, mit tegyek még? Mi hiányzik ahhoz, hogy visszanyerjem a bizalmad?

Sarahra mutatott.

- A képzeleteid... a képzeleteid meggátolnak abban, hogy szembe nézz a valósággal, hogy *VALÓBAN* használd

azt az erőt, amit nyújtani tudok. Sajnos addig nem tudok többet segíteni, amíg vissza nem térsz a valóságba.

- Hogyan térhetek vissza a valóságba?

- Látod, a zongorát? Még mindig játszol rajta. Abba kell hagynod a játékot. Csak így térhetsz vissza.

Elnémultam egy pillanatra.

- De ha abba hagyom a játékot, akkor azzal Sarah is eltűnik!

- Eltűnik. – közelebb lépett – Választanod kell: Maradhatsz a képzeletedben, itt maradhat neked Sarah és a világ, amit sajnós szolgálnod kell örökre. Vagy szembe nézel a valósággal, azzal, hogy egyedül vagy egy börtönben Pellax és társasága között. Harcolnod kell a fedhetetlenségedért, sebeket szerzel és Sarah nem lesz veled, de Én segítek kitartani. Ha ezt választod, akkor hazajuthatsz. És Sarah... az igazi Sarah várni fog rád... megígérem.

Megdöbbszemtem a hallottakon. Nem tudtam mit tegyek, egyszerűen minden beborult körülöttem. Ekkor, Sarah megérintett.

- Kedvesem. Nincs semmi baj. Muszáj így döntened.

- Nem, – ráztam le magamról gyöngéd fogását – itt maradok veled!

- Nem maradhatsz itt! Én nem is létezem kedvesem, – végig simította az arcomat – csak árny vagyok, a képzelet

szülötte. Viszont, otthon, a *valóságban*, a cseresznyefák alatt, ahol a gyermekeink játszanak... szüntelen csak rád gondolok!

Könnyekre fakadtam. Valahol mélyen tudtam, hogy igaza van, de mardosott, a tény amit kimondott... Rám várnak otthon. Otthon szeretnék lenni Sarahval, a gyerekeimmel, és a szüleimmel. Nem tehetem ezt meg velük, nem élhetek többé a képzeletemben.

- Bocsáss meg – mondtam elcsukló hangon – de én nem tudok nélküled élni.

- Tudom kedvesem, tudom. Pont ezért döntesz jól! Mert valóban engem szeretsz!

- Nagyon fogsz hiányozni! – suttogtam

- Nemsokára találkozunk! Szeretlek! – mosolygott rám Sarah

Ott álltam a zongorával szemben. Néztem, ahogy a legkedvesebb balladámat játszák a billentyűk. A hangok gyönyörűen csengtek a romos szobában. Tudtam, hogy meg kell tennem. Kerestem egy vas csövet a földön a romok között. Megmarkoltam, majd újra a zongora elé álltam. Összeszedtem az összes erőmet. Sarahra néztem. Könnyeimtől csak halványan láttam édes mosolyát. Nem várhattam tovább. Torkom szakadtából üvöltöttem, miközben hatalmasat ütést mértem a zongorára. Tiszta erőmből csak ütöttem és ütöttem. Billentyűk repkedtek szét a szobába, húrok hasadtak ketté egy pillanat alatt. Míg végül összerogytam a maradványai mellé. Csend volt a szobában.

Néztem Saraht, de nem volt sehol. Elűnt. Örökre. A Remény ott állt mellettem. Ragyogott a szürke szobában.

- Jó döntöttél. – mondta
- Én mindent megtettem, amit kértél, kérlek segíts!
- Segíteni fogok, hisz rám találtál.

(Kérünk hallgasd meg a 10. Finding You-t)

VIII. Fejezet

Egy hatalmas villámlás hangjára riadtam fel. Először nem tudtam, hogy hol vagyok, csupán a földön feküdtem egy pokrócon. Felültem, és az első gondolatom Sarah volt.

- Sarah... Sarah... hol vagy? – kérdeztem

De nem jött válasz. Borzasztóan fáj a derekam. Biztosan mert a földön aludtam el. Amikor felálltam, hirtelen megtántorodtam, de egy komódba kapaszkodva sikerült felegyenesednem.

- Te jó ég! Mi történt velem?

A szobában egy gyertya pislákol, ez hozott egy kis fényt a sötétségbe. Közelebb mentem a fényhez és akkor pillantottam meg a kezeimet. Ráncos volt, öreg és eres. Ezután felkaptam a gyertyát. Szétnéztem a szobában, hátha találok valami tükör féjét. Bárcsak ne találtam volna. A hajam ősz volt, az arcomat szinte nem ismertem fel. Szemeim már nem ragyogtak úgy, mint azelőtt.

Vajon mennyi idő telt el? Vajon mennyi időnek kell még eltelnie? Ekkor megláttam a zongorát, amit összetörtem. A rózsa ott volt a földön, szirmai élettelenül heverték körülötte. Legugoltam, összeszedtem a szirmaikat, majd az arcomba temettem a őket.

- Sarah! Sarah! – suttogtam – Itt vagy?... Sarah? Ó Sarah... bárcsak kijavíthatnék mindent! Visszamennék az időbe. Sosem engedném, hogy újra megtörténjen! Együtt lehetnénk örökre. Kérlek, adj egy új napot nekem, adj egy új lehetőséget...Bárcsak adnál egy új napom nekem!

(Kérünk hallgasd meg a 11. New Day To Me-t)

Szótlatlanul ültem a szobában. Valahogyan olyan furcsa nyugaltság fogott el. Újra hittem abban, hogy hazatérhetek, hogy megéri kitartani, hiszen maga a Remény ígérte meg a segítségét. Tudtam, hogy szembe kell nézmem Pellax–szal és a cinkosaival. Azt is tudtam, hogy nem lesz könnyű, de amíg én nem adom fel, addig a Remény mindig ott lesz velem, támogat.

- Vajon mennyi idő lehet még hátra a büntetésemből? Miközben ezen gondolkodtam, a szobában sétálgattam. Sötét volt, a gyertya fénye csak a tárgyak körvonalát világította meg. Bármennyire is igyekeztem, nem találtam választ a kérdéseimre. Türelmetlenül járkáltam fel–alá kerestem tárgyakat, amik segíthetnének, de nem találtam. Végül odamentem a zongorához:

- Mond el, mennyi időt töltöttem a rabságodban? Nem kaptam választ. Csak álltam. Vártam, hogy valamilyen csoda folytán megtudjam az igazságot. Elszomorodtam.

Neki dőltem a nyirkos falnak, becsuktam a szemem. Sarah mosolygott rám. Tisztán emlékszem az esküvőnk napjára: Minden fa virágba borult, a madarak daloltak, a nap ragyogott. Olyan boldognak még sohasem láttam Őt. Meg akartam simogatni az arcát, de igazából a falat simogattam meg. Megtorpantam ekkor.

Elkezdtem simítani a falat, és apró mélyedéseket éreztem benne. Gyorsan elfutottam a gyertyáért, hogy jobban szemügyre vegyem a dolgot. Ahogy visszaértem, egyre jobban láttam, hogy mit rejt a fal valójában. Az apró mélyedések, amiket éreztem, rovátkák voltak, még pedig szabályosan ötösével elosztva. Nem tudom, hogyan kerülhetett oda, és azt sem tudom ki csinálta. De mielőtt elkezdtem játszani a zongorán egész biztosan nem volt ott. Kizárt dolog, hogy nem vettem volna észre. Miközben tovább vizsgáltam a falat, találtam egy mondatot is a rovátkák között. Egy mondatot, ami mindent megmagyarázott:

- Szeretlek egyetlen Sarah...

Én voltam, az, aki felvéste ezeket a strigulákat a falra. Miközben a képzeletem rabságában voltam, minden egyes napot számoltam. Igazából sohasem adtam fel a reményt! Mindig bíztam a hazatérésben!

Elkezdtem számolni a rovátkákat, nagyon sok időt vett igénybe, hiszen az egész fal tele volt. Nem tudom mennyi időt tölthettem el a számolással, de fáradhatatlanul folytattam,

míg végül eljutottam az utolsó csoportig. Elképedtem az eredménytől!

- Ma jön értem a hajó... MA fogok haza térni! Fel kell rá készülnöm!

Hihetetlen izgalom és félelem lett úrrá rajtam. Amilyen gyorsan csak lehetett rendbe szedtem magam. Megmosakodtam, megborotválkoztam s a ruháimat is megigazgattam. Mély boldogság töltött el az miatt, hogy vége a szenvedésnek, hogy végre láthatom újra Sarah-t. Mind amellet tudtam, hogy nem kerülhetem el a végső megmérettetést. Találkoznom kell utoljára Pellaxal és cinkosaival, harcolnom kell ellenük, nehéz, küzdelmes harc lesz, de csak ez választ el a kiszabadulástól.

Elindultam a sötét szobákon keresztül, vissza arra a helyre, ahol az egész kezdődött 25 évvel ezelőtt. Szinte semmi sem változott meg ennyi idő alatt. Ugyanazokon a poros sötét szobákon keresztül haladtam át, amiket átitatott a gonoszság. A sűrű sötétségben, egyedül csak én fényltem, fehér ruhában gyertyával a kezemben. Ahogyan egyre csak közeledtem, hallottam a hangokat, láttam a műveiket, éreztem a feslettséget a levegőben. Már nagyon közel voltam a küzdőtérhez, ekkor megálltam egy pillanatra erőt gyűjteni.

Majd megtettem az első lépést. Minden szem rám szegeződött. Pellax messziről észrevett. Feltápáskodott bársonyos székéről és közelebb jött, hogy szemügyre vegyen.

Szinte alig változott, csak az arca lett sápadtabb és ráncosabb, fogai nagyrészt csak aranyból voltak.

- Lám, lám, kit látnak szemeim! – mutatott felém – Az elveszett lélek. Látom az idő szépen eljárt feletted!

- Hát igen, de úgy néz ki téged se kímélt.

Valaki nevetett a tömegből. Pellax egy szúrós pillantást vetett a hang irányába. Majd ismét felém fordult.

- Ha ha ha! Én legalább úgy éltem le az életem, ahogyan az nekem tetszik. Te mivel foglaltad el magad? Csak nem a kis rózsádat szagolgattad?

- De, igen. – közelebb mentem hozzá – És tudod mit? Boldoggá tett... minden egyes napot, amit itt töltöttem arra szántam, hogy felkészüljek a találkozásra...

- Nahát, – csapta össze a kezét – akkor beteljesült a vágyad! Itt vagyunk egymással szemben, kivont karddal! Elmosolyodtam.

- Pellax, nem veled kell találkoznom. Hanem a szeretteimmel, akik várnak rám, akik bíznak bennem. A rózsám valóban elhervadt, ahogyan azt megjósoltad. De egy valami sohasem hervadt el. A remény, ami éltet és éltetni is fog.

- Badarság amit beszélsz! – sziszegte – Nem látod, hogy csak megvezettek téged? Nem vagy más csak egy fekélyes leprás a szemükben, akit kitzaszítanak, gyűlölnék. Sosem várt rád senki sem jobban az életedben, mint mi!

- Tévedsz! Szerinted rád nem várt a családod? A feleséged, a gyermekeid? Cserbenhagyta őket csak azért, hogy saját magadnak élj!

- NEKEM ŐK TÖBBÉ NEM JELENTENEK SEMMIT! NEKEM ITT VAN A CSALÁDOM! – üvöltötte
Hangja viszhangzott a teremben, majd néma csend követte.
Mindenki feszülten figyelt körülöttem.

- Sajnálak!

- TE?! ENGEM? – lepődött meg – Inkább szállj végre magadba és lásd meg, hogy nincs más kiút! Ha saját magadat szolgálod, és a vágyaidnak élsz, csak akkor lehet értelme az életednek! Figyelj rám, ne engedd, hogy átvágjanak, van még idő, csak próbáld ki milyen a vágyaidnak élni!

- Felejtsd el Pellax... Nincs hatalmad felettem, mivel van Reménységem. Hidd el, sohasem fogok rátok hasonlítani SOHA sem! Inkább választanám a halált, mint hogy hűtlen legyek a Reményhez, a családomhoz és önmagamhoz! Az utolsó leheletemig megőrzöm a feddhetetlenségem!

(Kérünk hallgasd meg a 12. Until My Last Breath-t)

Minden erőmmel futottam a vaskapu felé, ami tárva nyitva állt előttem. Pellax és csatlósai a nyomomban loholtak. Képtelenek voltak megállítani, márcsak pár lépés volt hátra, és keresztül futottam a vas szerkezeten. Ekkor a kapu hangos

nyikorgás közepette becsapódott, üldözőim pedig bentragadtak. Hallottam, amint szitkokat szórtak utánam, üvöltöttek a fájdalmukban. Legyőztem őket.

Neki iramodtam, és elindultam a part felé. Párperces seta után megláttam egy kis csónakot a parton, és a távolban lehorgonyzott hajót, ami csak rám várt. Harsány nevetésben törtem ki. Az idő még mindig viharos volt, de ez nem szegte kedvem. Kacagva szálltam be a csónakba, kezembe vettem az evezőket, és elkezdtem evezni. Egyenesen a hajóra néztem. Húzásról húzásra éreztem, ahogy egyre távolodok a szigettől. Nem néztem hátra. Soha többé.

XI. Fejezet

(Kérünk hallgasd meg a 13. Ever After-t, miközben olvasod)

Béke honolt a tengeren, amit az aranyló nap fénye világított meg. A hajó sebesen szelte a hullámokat egy csodálatos világ felé. A fiú a fedélzeten volt, a korlátba kapaszkodott és élvezte, ahogy a napsugarak, cirógatják az arcát. Az ősz hajába bele-bele kapott a lány szellő. Egyetlen cél lebegett a szeme előtt: Sarah. Vajon valóban megvárt, engem, tényleg hű volt hozzám? Szeret még engem ennyi idő után is?

Ezeken gondolkodott, miközben meg látta a város körvonalait. Embereket látott, akik a kikötőben vártak. Izgatottan, figyelte azt, hogy vajon kik ők, hol lehet Sarah? Ahogy közeledett, a hajó, felismerte az emberek között a családját, fiait, lányait, szüleit.

Kikötöttek. Ahogy leszállt szépen lassan közeledett felénk, majd megállt egy pillanatra, és tekintetével Saraht kereste. Ekkor egy idős, hölgy lépett elő, az emberek közül ragyogó szemmel, és édes mosollyal. Sarah volt az. Egymásra néztek. Nem volt szükség szavakra, mindent értettek. Sarah odasietett a fiúhoz, majd megcsókolta. Mire kinyitották a szemüket egy teljesen más világban találták magukat.

Mindketten visszafiatalodtak, sőt soha többé nem öregedett meg senki.

Ekkor értette, meg a fiú, hogy a Remény teljes mértékben állta a szavát, sőt megkapta azt az új napot is amire annyira hően vágyott. Soha többé nem voltak gondjaik. A család körük gyűlt, mérhetetlen boldogságot éreztek. Minden tökéletes volt, sokkal jobb, mint azelőtt.

S boldogan éltek, örökké.”